

רק אני מבקש, אולה, אם את יכולה לספר מה קרה ב-7:30 בהמשך לאותו דבר, לאותו אירוע.

גב':

קודם כל זו לא פעם ראשונה, זה למה גם אחרי זה שאלו אותי עורכי דין, איך נשארתי שם בהלם, איך נשארתי כל כך רגועה? אבל חוויתי את זה לאורך כל הפרויקט ואחריו. לכן, זה היה רק טעימה קטנה, מה שאני חוויתי במשך הזמן. מה שכן ב-7:30 בערב, אחרי שחזרתי הביתה, עורכי הדין פחדו שאסע לבד. אני יצאתי, כולי רעדתי. כשהגעתי הביתה וישבתי והילדים שלי בבית, ב-7:30 התקשרו בטלפון חסום, חשבתי שזו אחותי, כי היא מנתחת והיא בדרך כלל מתקשרת מבית חולים מחסום. האחיין שלי היה אצלי בדירה, חשבתי שזאת היא מתקשרת. אז ישר עניתי, אפילו לא חשבתי להקליט את השיחה. התקשרו אליי וזה גם לא פעם ראשונה, והמליצו לי ברמה ידידותית, להפסיק עם התביעה ופשוט ניתקו. המליצו לי בעצה ידידותית, שאני אפסיק לשגע את כולם ולא אמשיך עם התביעה הזאת.

הבנתי.

כב' הבורר:

המליצו לי בעצה ידידותית וניתקו. זו לא פעם ראשונה בהתחלה, ההתחלה, כשהיה פיצוץ וגורשנו מהדירה, אני גם נפגשתי, העורך דין, חבר של דוד יעקב, ניסה לגשר בינינו. ושוב צרחו עליי ופתחו עליי פה, ברמות שבשבילי היו הזויות, אמרתי, אתה רואה עם מי יש לי עסק? עם אנשים לא שפויים, על מה שדוד יעקב קם ואמר שיקברו אותי חיה והילדים שלא ימצאו איפה אני קבורה. בנימה הזו ועם הרמת יד, אני ברחתי שם יחד עם בעלי, היו מלא עדים לזה, גם את זה רשמנו עוד בתחילת התביעה, עוד לפני שנתיים, ומאז גם קיבלתי, למרות שבתקופה האחרונה לא, אבל זה החזיר אותי שנתיים אחורה, כי השיחות האלה, האיומים היו לו פעם ראשונה, אני מאז גם על תרופות הרגעה.

גב':

לא נראה לי נורמלי, שאני צריכה לחיות ככה, וזה כל כך הרבה זמן
וזה לא מתקדם לשום מקום וגם לא עושה שום דבר. גם אמרתי את
זה, אני לא יודעת אם זה קשור עכשיו, אבל אם אני כבר מדברת, אני
רוצה להוסיף, שאז גם בפגישה דוד יעקב סיפר וקיבלת שאת זה היא
לא עשתה, ואת זה היא לא עשתה את הבית. אני לא מבקשת להאמין
למילה שלי. אני בכלל לא מבקשת. זה הקטע, כל הזמן חושבים שזו
מילה שלי נגד מילה שלו, אבל לי יש הכל כתוב. אין דבר אחד, שאני
הגשתי תביעה, ושהוא לא מופיע בכתב כהזמנה מהם ומגובה
בחשבונית ותעודות משלוח של ספקים.

אז אני עדיין מחכה פשוט להגיע לגופו של עניין, שזה גם מה שניסיתי
לעשות. חשבתי שהסיוור לקדם אותנו לאן שהוא.

אדוני, אני אומר עוד פעם, שתי בקשות בעניין האירוע שהתקיים
לפני כמה ימים. אחד, זה כמובן שאדוני כבר אמר, הוא צריך לקבוע
ביקור נוסף בנכס וכמה שיותר מהר. אתה יודע, כל הזמן מעכבים
תהליכים. אנחנו לא רוצים שעכשיו נחכה עוד חודש-חודשיים. הוא
צריך לעשות עוד פעם את הביקור הזה, ושיהיה ברור, שהוא יוציא
החלטה, שכל הבית יהיה פנוי ואפשר יהיה להיכנס לכל חדר ולכל
מקום. זה אחד. שתיים אדוני, זה נושא ההוצאות שאני רוצה שאדוני
כן ייתן את דעתו לכל עניין ההוצאות, לא משנה אם זה עכשיו, או

עו"ד :

Translation From Hebrew To English _ Mr. Benishu_video

Benishu: ¹ My name is Benishu, Benishu is my Surname, Jean-Sher this is the name my parents named me, and It was the name i was registered by in the City hall(council), in Algieri, and "Shalom" is the meaning of the word. I was called by the name of my grandfather. I had two Grandfathers, Shalom and Shmuel. And Grandmother Ester and Merriam. All were Jews from the city "Tlemcen" in Algieri.

The family was Generations-by-generation from Tlemcen. Some says we are originally Berber's, meaning we are locals. Other people's claim that our name is a disruption of the "Yosef". Ben-Yosef transformed into the Jewish North African's slang "Benishu" and Benitzur. In the books it is usually written, Bentzu.

I was born in this city (village) in 1946. My father, Max and mother, Blanche. Father Was Insurance Agent, mother was a house wife. What I mostly remember from my childhood is the importance of appearance and cloths in our family. Dressing and Education. Education was an obsession. Really, education was an obsession, in my opinion, any Jew from Algeria will say the same.

France arrived to Algeria in 1830, immediately all the Jewish community accepted the France culture. It must be said, that they received jobs. The young ones, received scholarships, and hence, after only one generation there were many young girls and boys who has high school diploma. After two generation, there were a lot of attorneys and doctors and many others who really loved the France culture.

Obviously, our story with France gone badly / broke down, in 1942 after we were disowned from our France citizenship. Once again, we became locals (Berbers), which harmed the community. After all, France gave back our dignity- we were the same as all the other communities. Before, we were under the Muslims or ottoman Authorities. France defended the Jews, since we helped France a lot from culture and economic aspects, every aspects.

---

¹ Ben-Ishu?

The thing with Tlemcen, it should be said, that Tlemcen is the city of the Rabbi of Tlemcen. The Rabbi of Tlemcen, was Rabbi Efraim Enkaoua², The son of Rabbi Israel, People from Castilla. Rabbi Israel was murdered and his son arrived to Tlemcen through Marrakesh in Morocco. There's all sorts of stories of how he arrived. Some says he appears riding a lion. And the harness were made of snake. But in Tlemcen, because all the rabbis were also Doctors /Physicians, and he cured the local sultan's daughter. He allowed Jews to come in from outside. Jews were living outside the city and after that they started to enter the city and live inside the city, in the center of the city, and the community developed and grew. There were great and famous Rabbis'. This is not the time to go in details and explain, but the grave of Rabbi Efraim Enkaoua is in Tlemcen. And it was the center of our community culture. Even though we weren't religious, we used to go to the rabbi's grave, to lay down and pray in every occasion. Especially, before the exams. In School and the final exams, all the children were 'laying down' on the grave, praying and asking for help. It was very interesting. We also went there with our family.

In Tlemcen, I studied in an ordinary [state] School, like any other France kid until 1962. In 1962, we left Algeria. In the family it was us, three kids. The Family was very attached to the community. We weren't very religious, [holding his Kippa] but my father was the deputy of the community and he attended all charity affairs [TZedakha].It was very important to him. There was a saying, that in Tlemcen there aren't any poor peoples, because poor peoples reached the community for help, and received payment every Friday- my father dealt with that. That's why, in the house, I don't remember things, except the Passover and the Ha'Gada, that connect us to religious, although we were going to [Synagogue] in Rosh Ha'Shana And Kippur.

But there was a **change / revolution** in our family. My big sister went to Paris, at the age of 17, and studied in the Ashkenazi Rabbi's school, named Manitou. She came back and brought the Jewish religious to the family. Seventeen year old girl, changed the whole family. She influenced me, we were ten years apart, and she influenced me. Evelin Mirriam, Yes, That's Her Name. She brought the Judaism without 'Breaking the Plates'

---

² [Efriim Enkaoua](#) - אפרים נקווה, אלנקווה ספרד, אלג'יריה

[0:07:02] breaking the rules/ climb the barricades, fight] , in a very pleasant way. She let our parents live their own lives, all the Family. Slowly, step by step we started to change. Finally, it was in France, that our religious became strong, as the common say "Hitchazkut", Judaism wise. We weren't very attached to the State of Israel.

I have some recollection, of the Battle of Sinai time. I was ten years old then .We began to see pictures in journals of the Jewish-Israeli soldiers, and we saw the Egyptian soldiers photos, and it started. But at the age of 14, I was part of the Jewish Scouts [Haztofim] youth, and I found that I wrote an article about Theodor Herzl. The article exist, and then I started to relate, but without considering going to Israel[to do the 'Allia']. It wasn't the issue, it wasn't on our mind. We never talked about it. I can't remember family discussions about the events, except about the Battle of Sinai, this was the only thing. We started to be interested, only when we were in France.

First of all, it was a language issue. In Algeria we used to talk in Arabic, like the local population. But we, even my grandmothers spoke only French, some words at home, when they talked to the help ladies, but no more than that. I know my father didn't speak Arabic. We, obviously didn't. We tried once to study Arabic, but it wasn't ours interest.

We didn't live in a Jewish neighborhood. We lived in a mixed neighborhood, together with Christians and Muslims.

Q: in what street?

A: The Street of Alfred De-Musset in Tlemcen. Before that, we used to play. We didn't feel any...